

Gonneke Huizing

4-love

Uitgeverij Holland - Haarlem

Lees ook van Gonneke Huizing:

Babylove

Vakantievriendinnen

Verboden te zoenen

Cito-stress, turntoestellen en afscheidsfeest

Brugpiepers, turntoppers en beugelbekkies

Supercito, voetbalschoenen en sms-alarm

Meer informatie:

www.gonnekehuizing.nl

www.uitgeverijholland.nl

ISBN E-boek 9789025111489

© Uitgeverij Holland, 2005

Foto omslag © Zefa, Amsterdam (J. Adoue)

Omslagtypografie: Ivar Hamelink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I.

Kalman was nog niet uitgesproken of er ging een luid gejuich op in klas H4d. Na het vierde uur al vrij in plaats van pas na het zevende. Wat een onverwachte meevaller. 'Gebruik deze middag verstandig, jongens,' zei de conrector. 'De tweede fase betekent hard werken. Ga met je boekenlijst bezig of maak je werkstuk voor maatschappijleer af.'

'Ja, dahaag,' siste iemand, toen Kalman de deur achter zich dichtgetrokken had. 'Zeker op m'n vrije middag.'

'Als je gek was!'

'Alleen de jongens maar, hoor!' schreeuwde Pascal, de stoerste jongen uit de klas. 'Leren is voor meisjes vet onbelangrijk.'

'Een goeie meid is er één die lekker kookt en vrijt,' viel zijn vriend Thomas hem bij.

'Nou ja, zeg,' gilde Anouk.

Ook de andere meisjes uitten luidkeels hun verontwaardiging.

Karin hoorde het gegil zwijgend aan. Een vrije middag. Het maakte haar niet zoveel uit. Ze wist toch niet wat ze moest doen. Huiswerk maken, voor de televisie hangen, kijken of er iemand te chatten was? Op haar vorige school zou ze met Marloes de stad zijn ingegaan, maar in deze klas had ze geen mensen om iets mee te doen.

Nou ja, Debbie dan. Ze keek opzij en zag dat Debbie van het rumoer gebruik maakte om een sms'je in te toetsen. Die berichtte natuurlijk direct Jurgen om te vertellen dat ze eerder vrij was. Stom. Straks zag Hoving het nog en dan was ze haar mobiel kwijt.

Ze ving een blik op van Taco en keek snel weer weg. Zo

meteen vroeg hij haar nog om iets te gaan doen. Vanaf de eerste dag op deze school had ze gemerkt dat Taco naar haar keek. De andere meiden hadden het ook gezien en lachten erom. Taco was een watje. Haar positie in de klas zou helemáál onmogelijk worden als ze met Taco omging. Maar zijn ogen waren mooi, dat wel.

‘Kom mensen, nog even aandacht graag,’ klonk Hovings stem boven alle herrie uit.

Het lawaai doofde direct, want de wiskundeleraar was streng, erg streng en niemand had zin om de vrije middag om te zetten in een middag extra wiskunde.

Hoving wendde zich tot Pascal en Thomas. ‘Jullie spreiden wel erg veel vrouwonvriendelijkheid ten toon.’

‘Bent u het dan niet met ons eens, meneer?’ vroeg Pascal uitdagend.

De klas wachtte in plezierige spanning af.

Hoving trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik vind een goede opleiding uiterst belangrijk voor meisjes én voor jongens. Dus heren,’ hij keek Pascal en Thomas doordringend aan, ‘zorg ervoor dat die onvoldoende voor wiskunde verdwijnt!’

De beide jongens mompelden iets onverstaanbaars.

De leraar draaide zich naar het bord en begon het huiswerk te bespreken.

‘Hé, pssst.’ Karin voelde de elleboog van Debbie tegen haar arm prikken. ‘Hier.’ Debbie schoof een opgevouwen papiertje naar haar toe.

Karin keek vlug naar Hoving, maar die was verdiept in zijn uitleg op het bord. Ze vouwde het papiertje open en las.

Heb je zin om vanmiddag met mij mee te gaan?

J. haalt me zo op.

*Om drie uur heb ik een fotoreportage.
Ik mag een vriendin meenemen.
xxx Debbie*

Karin las het briefje nog een keer. Debbie probeerde de laatste tijd steeds om haar mee te krijgen naar afspraakjes die ze met haar vriend had.

Ze had er niet veel zin in. Ze kende Jurgen helemaal niet en met die twee zou zij natuurlijk het vijfde wiel aan de wagen zijn.

‘Wie gaat dan die foto’s maken?’ fluisterde Karin.

‘Iemand die Jurgen kent,’ fluisterde Debbie terug. ‘Hij heeft een paar filmpjes van me gemaakt en zegt dat ik fotogeniek ben. Hij denkt dat ik wel model kan worden. Gaaf hè?’

‘Debbie en Karin, opletten!’ Hoving keek waarschuwend in hun richting.

Toen de bel ging, mikte Debbie meteen haar spullen in haar tas. ‘Ga je nou mee?’

Karin drukte haar balpen aan en uit.

‘Huiswerk noteren!’ Hoving tikte met de knokkel van zijn wijsvinger op het bord.

Mopperend haalde Debbie haar agenda weer uit haar tas en noteerde haastig de opgaven die Hoving op het bord had geschreven.

‘Doe je het?’

‘Nee, ik...’

‘Hè toe nou, het wordt vast te gek.’

‘Ik heb thuis nog dingen te doen.’

‘Flauw hoor.’ Debbie duwde haar agenda slordig terug in haar tas en stooft met een haastige groet het lokaal uit.

Karin verliet als een van de laatsten de klas.

In de garderobe spraken sommige klasgenoten af om samen

iets te gaan doen.

Karin trok haar jas aan en hoorde Anouk tegen Irene praten.

Opeens keek Anouk naar haar. 'Waarom luister je ons af?'

'Dat doe ik niet,' zei Karin verontwaardigd.

'Wel waar, je hoort toch wat we zeggen?'

'Jawel, maar...'

'Dan luister je ons dus af, trut.'

In het voorbijgaan botste Anouk zo nonchalant tegen haar aan, dat het leek alsof het puur toevallig, per ongeluk gebeurde.

De zware rugtas die ze met een band over haar schouder had hangen, gleed op de grond. Karin bukte zich om haar tas op te pakken. 'Dat deed je expres.'

'Dat deed je expres,' bouwde Anouk haar na. 'Wat ontzettend zielig nou voor miss kakkie. Zielig hè, Irene?'

'Ontzettend zielig,' beaamde Irene.

'Net zo zielig als ze zelf is,' giechelde Anouk.

Karin zweeg.

'Ik zag ook dat je het expres deed,' klonk Taco's stem opeens.

Karin kon wel door de grond gaan.

Even waren Anouk en Irene stil. Toen gierden ze het uit.

'Neem je het op voor miss kakkie?' Anouk gaf Taco een duw tegen zijn arm.

'Ik zag het zelf.'

'Hij zag het zelf. En wat wilde je nou? Vechten?'

Karin klemde haar tas onder haar arm en maakte zich zonder nog een woord te zeggen uit de voeten.

Toen ze met haar fiets uit de fietsenkelder kwam, zag ze Debbie in de witte auto van Jurgen stappen. Heel even ontmoette ze Jurgens ogen die haar onderzoekend opnamen.

Debbie draaide het raampje open en zwaaide. 'Je kunt je nog bedenken!'

Karin schudde haar hoofd.

Jurgen gaf gas, de wagen schoot naar voren en was in een mum van tijd uit het oog verdwenen.

2.

Met een gevoel van weerzin stak Karin de sleutel in het slot. Een lange saaie middag strekte zich voor haar uit.

Binnen rook ze vaag de geur van sigarettenrook vermengd met de lucht van citroen. Anouschka, de hulp, was vanmorgen geweest om het huis schoon te maken. Karin raapte de post op en legde die op het gangtafeltje.

Wat zou ze gaan doen?

Ze duwde de keukendeur open en haar ogen gleden over het aanrecht. Geen briefje, dus Ank zou er zoals gewoonlijk om een uur of zes wel zijn. Als het later werd, liet ze dat altijd weten.

Ank. Haar moeder had er een hekel aan om mama genoemd te worden.

'Ik wil je vriendin zijn, Kaar,' had haar moeder op een dag gezegd. 'Mama klinkt zo kloekerig. Dat past niet bij mij.'

Nee, zo was Ank niet. Haar moeder was altijd anders geweest dan de moeders van de kinderen uit haar klas. Jouw moeder is een meisjesmoeder, had een vriendinnetje van de basisschool eens gezegd. Een meisjesmoeder. Met haar hoge paardenstaart, slanke heupen en strakke spijkerbroek leek haar moeder inderdaad meer op een oudere zus dan op een moeder.

Ank dus. Haar vriendin.

Karin ging de trap op naar haar kamer en zette haar tas op haar bureau. Ze haalde haar agenda eruit. Morgen had ze een proefwerk Nederlands. Eens kijken wat ze precies moest leren. Spelling. Jek. Ze sloeg haar boek open. Het viel mee. Het meeste kende ze wel. Op haar vorige school had de leraar dit allemaal al uitgebreid behandeld.

Ze las de uitleg een paar maal door en sloot toen het boek. Klaar. De rest van haar huiswerk geloofde ze wel. Ze kregen toch geen schriftelijk morgen.

Ze zette haar computer aan. Misschien had Marloes een berichtje gestuurd. Ze keek bij de ingekomen post. Niks. Marloes had haar toch best even kunnen antwoorden, ondanks haar nieuwe vriendje dat ze in de zomervakantie had ontmoet

Karin klikte op 'nieuw'. Ze had nu al drie mailtjes verstuurd. Er verscheen een leeg bericht op haar scherm.

Haar vingers bewogen over de toetsen.

Hoi Marloes,

Vanmiddag waren we onverwachts vrij. Blokkur Engels viel uit. Ik wilde dat jij hier was, dan hadden we samen kunnen winkelen of zo. Nu ben ik maar gaan leren. Hoe gaat het met Peter? Is het nog steeds aan?

Kom je gauw een weekend logeren? Ik mis je.

xxx Karin

ps: Stuur me eens een mailtje terug!!

Ze klikte op verzenden en het berichtje verdween van haar scherm.

Nu nog even kijken of er iemand op MSN was. Ze logde in met haar wachtwoord en zag dat Kelly en Ilse, twee meiden uit haar vorige klas online waren. Hoestie? tikte ze in. Ze wachtte een minuut, maar toen ze geen antwoord kreeg, klikte ze op verbinding verbreken en sloot de computer af. Ze zaten tegenover elkaar aan tafel. Ank pakte de fles rode

wijn die ze altijd bij het eten dronk en schonk haar glas vol. Ze stak een kaarsje aan en haalde de kurk van de wijn. 'Wat heb je gekookt?' vroeg ze.

'Pasta met saus.'

'Mmm, lekker, maar slecht voor mijn lijn.' Ank schepte op.

'Wijn anders ook, hoor!'

'Elke dag een paar glazen wijn houdt de bloedvaten soepel.'

'Jaja.'

'Stond laatst nog in de krant. Ik kan het artikel zo voor je opzoeken,' zei Ank een beetje verontwaardigd.

Karin schonk wat water in haar glas. 'Ook heel gezond en goed voor de doorstroming.'

Ank lachte en hief haar glas.

'Hoe was het op school?'

'Gewoon.'

'Hoe gewoon? Je kunt toch wel iets vertellen?'

'Wat dan?' Karin lachte een beetje schamper. Wat moest ze Ank vertellen? Dat ze hier geen vriendinnen maakte? Dat niemand iets met haar te maken wilde hebben? Nou ja, behalve Debbie en Taco dan. Debbie was een zittenblijver en was direct de eerste dag na de vakantie naar haar toegekomen. Je komt in een rotklas, had ze gezegd, ik ken bijna de helft van vorig jaar. Pestmeiden, zijn het.

Dat laatste klopte helemaal.

'Is er niet iets leuks gebeurd vandaag?' vroeg haar moeder.

'Neuh, niet echt, nou ja, ik was vrij vanmiddag.'

'Wat viel er uit?'

'Engels.'

'En wat heb je toen gedaan?'

'Niks. Geleerd.'

Ank keek haar een beetje verbaasd aan. 'De hele middag geleerd? Meid, je moet toch ook genieten. Waarom ben je

niet de stad in gegaan of gezellig met vriendinnen...'

'Hoe was jouw dag eigenlijk?' onderbrak Karin.

'Nou ja.' Ank nam een slok van haar wijn. Toen begon ze te vertellen. Over haar nieuwe baas, over haar nieuwe collega's en vooral over die ene, Cees, die haar steeds weer opzocht.

Karin keek haar moeder opmerkzaam aan. Een nieuwe liefde? Haar moeder hield het met geen enkele man lang uit. Dat wilde ze trouwens ook helemaal niet. Als de eerste verliefdheid over was, maakte ze het uit. Voor haar moest het altijd vlammen.

Karin stak de laatste hap in haar mond. Haar vader had ze niet echt gekend. Die was na haar eerste verjaardag weggegaan. De eerste paar jaren had hij haar met haar verjaardag een kaart gestuurd, maar de laatste tien jaren had hij niets meer van zich laten horen. Kon haar niets schelen.

'Zo goed als jij kunt luisteren.' Ank streelde even de hand van haar dochter. 'Je bent een lieverd.'

Karin trok haar hand terug.

'Wat is er?'

'Niks.' Karin zette haar lege bord in de vaatwasser. 'Ik ga naar boven.'

'Moet je niet eens naar de kapper?' Ank liet haar blik langs haar dochters haren glijden.

'Ik zie wel.' En met een beslist gebaar trok Karin de deur achter zich dicht.

3.

Karin zette een dikke streep onder de laatste opdracht van haar proefwerk Nederlands. Klaar. Ze keek haar werk nog een keer vluchtig over, verbeterde hier en daar nog wat en legde toen tevreden haar pen neer. Dat werd echt wel een voldoende.

Ze keek naar haar klasgenoten. De meesten waren nog druk bezig. Ze kende hen nu zo'n zes weken en ze waren haar nog even vreemd als in het begin.

Vanaf de eerste dag hier op school hadden ze haar niet geaccepteerd. Ze hadden gelachen om haar Haags accent en ze vonden haar een kakker.

Op haar vorige school in Den Haag was ze ook bepaald niet zo popi geweest, maar ze hoorde er toch wel bij en ze had er tenminste één echt goede vriendin gehad, Marloes.

Marloes en zij kenden elkaar vanaf groep 1. Ze waren samen naar de brugklas gegaan en daarna naar de havo.

En toen, aan het eind van de derde had Ank gezegd dat zij een baan in het noorden van het land had gekregen.

Karin zuchtte een keer diep. Het had haar vreselijk geleken. Weg van alles wat ze kende, weg van Marloes.

En het was ook vreselijk.

Ze ontweek Taco's blik die de hare probeerde te vangen. Irritante jongen, met zijn gebedel om aandacht. Hij lachte naar haar. Karin keek snel weg, maar ze moest toegeven dat hij een leuke lach had.

Ze keek naar Debbie die nog druk aan het schrijven was. Debbie had ook geen echte vriendin in deze klas, maar ze lieten haar wel met rust.

Vanochtend hadden de meiden haar zelfs bewonderd toen

ze in een nieuwe, coole outfit de klas was binnengekomen. Het stond haar te gek.

Het was alsof Debbie voelde dat er naar haar gekeken werd, want ze keek op, ontmoette Karins ogen en glimlachte eventjes voordat ze zich weer over haar werk boog.

‘Inleveren maar.’ De leraar liep langs de tafels om de blaadjes op te halen. ‘Wachten tot de bel gaat,’ riep hij tegen een groepje leerlingen dat al bij de deur was gaan staan.

‘Je ziet er mooi uit,’ zei Karin bewonderend tegen Debbie.

‘Na de fotoreportage mocht ik deze kleren houden van Jurgen.’

‘Is het gisteren gelukt met de foto’s?’

‘Ja joh, ’t was hartstikke gaaf. Vanmiddag zijn ze klaar. Die vriend van Jurgen die ze gemaakt heeft, komt ze straks na schooltijd brengen. Kom je ook kijken?’

‘Ik eh, ik...’

‘Toe nou. Misschien wil die vriend van Jurgen ook wel foto’s van jou maken.’

‘Geloof je het zelf?’ Karin trok haar wenkbrauwen omhoog. Debbie keek kritisch naar Karins gezicht. ‘Jurgen vindt dat je een mooi gezicht hebt. Je zou eens wat make-up moeten gebruiken.’

‘Dank je,’ zei Karin verbluft.

‘Kom je nou straks? Niet geschoten is altijd mis hoor.’

‘Oké dan.’ Karin voelde zich opeens overmoedig worden. Het was misschien ook best een keer leuk. ‘Wat is het adres?’

‘Hier, ik schrijf het voor je op. Het is maar een minuut of tien fietsen hiervandaan.’

Op het moment dat Karin het briefje in de zak van haar spijkerbroek stopte, ging de bel en de leerlingen drongen naar buiten.

Ze hadden nu gymnastiek samen met de meisjes van de parallelklas. Karin haatte de gymles op deze school het meest van alles. Op haar vorige school was het een van haar lievelingsvakken geweest.

Ze sjokte achter haar klasgenoten aan naar de vleugel waar zich de gymlokalen bevonden. In de kleedkamer rook het naar kattenpis. Soms had zweet die geur.

‘Smerig hè?’ Debbie hing haar broek op het haakje naast dat van haar.

‘Ja.’ Karin kleedde zich haastig om en ging toen het toilet binnen. Hier was ze tenminste even alleen. Ze keek in de spiegel die boven de wasbak hing. Twee donkerbruine ogen in een bleek gezicht keken haar benauwd aan. Haar haren piekten. Ank had wel gelijk, het zat voor geen meter. ‘Karin, kom je?’ Er werd op de deur gebonkt. Dat was Debbie.

Ze waste haar handen, droogde ze af en draaide het slot open.

‘Iedereen is al in de zaal,’ zei Debbie.

Toen ze binnenkwamen, gaf Holthuis, de leraar net een teken dat ze moesten inlopen. Dat betekende twintig rondjes rennen. Karin sloot achteraan. Ze vond het niet erg om te rennen, maar er waren meisjes die na vijf rondjes al buiten adem waren. Karin begon en probeerde een goed loopritme te pakken te krijgen. Als je eenmaal het goede ritme had, kon je eindeloos doorlopen.

‘Kijk naar Karin,’ hoorde ze Holthuis zeggen. ‘Dat is pas lopen. Goed zo, meid.’

Bijna meteen daarna kreeg ze zo’n duw in haar rug, dat ze haast struikelde. ‘Miss kakkie, wat sloof je je weer uit!’ hoorde ze achter zich sissen in een Haags accent.

Snel keek ze naar de leraar. Die had niks gezien.

Stomme trutten. Kon zij het helpen dat ze zo praatte?
Ze was een van de eersten die de twintig rondjes gelopen had. Met haar handen op haar knieën stond ze uit te hingen.
'Vandaag doen we een wedstrijdje volleybal,' riep de leraar. 'Manon en Anouk, kiezen jullie de teams maar.'
Met de armen over elkaar wachtte Karin af. Ze wist dat zij bij de laatsten zou zijn die niet gekozen werden. Die werden dan door de leraar ingedeeld.
Manon en Anouk zeiden om de beurt een naam. Zo werd precies duidelijk wie het populairst in de klas waren. Het kiezen van een team leverde altijd een aardige top tien van populaire meiden op. Debbie zat ook aardig laag in de rangorde, maar ze werd tenminste uiteindelijk gekozen.
'Karin, jij bij Anouk,' zei de leraar toen er nog een klein groepje overgebleven meisjes stond.
Langzaam liep Karin naar Anouks team. Ze voelde hun stille minachting. Vernederend was het om op die manier ingedeeld te worden.
Irritant sloom tikte het uur voorbij.
'Douchen en aankleden,' zei Holthuis vijf minuten voor het einde van de les.
De meisjes dromden de kleedkamer in.
Haastig trok Karin haar gymkleren uit en sloeg een handdoek om. Opschieten maar, dan was het achter de rug.
Ze hing haar handdoek aan een haak en stapte onder de lauwwarme straal.
Ook de anderen kwamen nu binnen. Karin zag hoe Anouk even aan haar handdoek trok die daardoor op de grond viel.
'Sorry hoor,' zei ze nonchalant.
'Stomme koe,' mompelde Karin binnensmonds.
'Zei je wat?' Anouk deed dreigend een stap in haar rich-

ting.

'Nee.' Karin stapte onder de douche vandaan. Ze raapte haar handdoek op, sloeg hem om en verdween naar de kleedkamer. Ze wreef zich zo goed en zo kwaad als het ging met haar natte handdoek droog en trok snel haar slipje en bh aan. Nu was ze tenminste niet meer zo bloot wanneer de andere meiden zo meteen weer in de kleedkamer kwamen.

Haar spijkerbroek schoof stroef over haar nog vochtige benen. De anderen kwamen binnen. Sommigen hadden een handdoek om hun haren gerold als een soort tulband. Een paar meisjes haalden een spuitbus te voorschijn en spotten onder hun oksels.

'Ben jij wel helemaal fris?' Simone, een vriendin van Anouk snoof nadrukkelijk in haar richting en kneep daarna haar neus dicht.

'Overduidelijk een kaklucht.' Anouk grijnsde. 'Een beetje deo kan voor jou geen kwaad.'

De andere meiden giechelden.

Karin propte haar gymkleden samen met haar natte handdoek in haar tas.

'Wacht even op mij.' Debbie trok haar laarzen aan.

Karin luisterde niet.

Ze hoorde het gelach nog, toen ze de kleedkamer al verlaten had. Trutten. Pestmeiden.

Holthuis kwam op dat moment uit zijn eigen kleedkamer. 'Hé, Karin, jou moet ik net hebben. Je hebt talent voor hardlopen, met die lange benen van je. Je zou een goede voor de hardloopclub zijn.'

Verrast keek Karin hem aan.

'Zal ik je inschrijven? Ook een goede manier om wat anderen te leren kennen, dan alleen je klasgenoten. En ik heb

nog geen enkele leerling uit de vierde.' Holthuis keek haar bij die laatste zin zo vriendelijk aan, dat Karin een brok in haar keel kreeg. Ze wist opeens zeker dat hij doorhad dat ze er in deze groep uitlag.

Ze moest snel wegwezen, anders begon ze zo meteen nog te janken ook.

'Doe het nou maar, je zult zien dat het leuk is,' zei de leraar.

'Ik zal wel zien,' zei ze kort, terwijl ze haar tranen weg probeerde te slikken.

Ze slingerde haar tas over haar schouder.

'Hoor ik het snel van je?'

'Ja.'

'Mooi.' Hij knikte haar even toe voordat hij weer in zijn kleedkamer verdween.

4.

Karin fietste naar het adres dat Debbie voor haar op het briefje had geschreven. Rotmeiden waren het in haar klas. Ze wilde dat ze hier nevernoot gekomen was. Een grote, witte auto passeerde haar en stopte zo'n tien meter verder. Debbie hing uit het raam naar haar te zwaaien.

Het portier aan de bestuurderskant zwaaide open en Jurgen stapte uit. 'Jij bent Karin. Wil je meerijden?'

'En m'n fiets dan?' vroeg ze een beetje overdonderd.

Jurgen lachte. 'No problem.' Hij pakte haar fiets, legde hem in de achterbak en hield vervolgens de achterportier voor haar open.

Even aarzelde Karin. Ank had haar altijd op het hart gedrukt om nooit of te nimmer bij vreemden in de auto te stappen. Wat ze ook zeggen, wat ze ook beloven, doe het niet. Maar Debbie kende hem, dus was hij niet echt een vreemde.

Karin liet zich op de achterbank zakken. Wat een zachte kussens. Ze zakte er een heel eind in weg.

'Hai!' Debbie keek over de leuning naar achteren.

Jurgen was ook ingestapt. 'Jij bent dus de vriendin van mijn Debje.'

'Eh, ja.' Karin streek een lok achter haar oor.

De grote wagen gleed over de weg.

Karin zag dat Debbie haar hand op Jurgens rug liet rusten.

Ze stopten in een nieuwbouwwijk op de oprit van een twee-onder-een-kap-huis.

'Pak jij wat te drinken, Deb, dan bel ik ondertussen Joey.'

'De man van de foto's,' zei Debbie terwijl ze het portier opendeed. Ze stapten uit.

‘Vang.’ Jurgen gooide een sleutel naar Debbie.
Die ving hem op en haakte haar arm in die van Karin. ‘Kom je?’
Samen liepen ze naar het huis. Karin keek achterom en zag dat Jurgen zijn mobieltje pakte.

‘Hoe vind je hem?’ vroeg Debbie, terwijl ze de sleutel in het sleutelgat stak.

‘Aardig.’

‘Ja hè,’ zei Debbie gretig. Ze duwde de deur open.

‘Hoe ken je hem eigenlijk?’ wilde Karin weten.

‘Van mijn vakantiewerk. Hier kun je je jas hangen.’

Ze hingen hun jas aan de kapstok en mikten hun tas eronder.

‘Wat wil je drinken?’

‘Een cola of zo?’

Debbie ging de keuken binnen en haalde cola uit de koelkast. Ze schonk twee glazen vol, zette de cola terug en haalde twee pilsjes uit de koelkast. ‘Voor Jurgen en Joey,’ zei ze op de vragende blik van Karin.

‘Woont hij hier alleen?’ vroeg Karin.

‘Ja.’

‘Hoe oud is hij dan?’

‘Vierentwintig.’

‘Wat oud al.’

‘Helemaal niet.’ Debbie liep naar de woonkamer en plofte op de bank. Ze haalde de afstandsbediening achter een kussen te voorschijn en zapte de kanalen langs.

Karin keek rond. Wel raar eigenlijk dat ze hier zo kwam binnenvallen.

Mooie kamer, dat wel. Op de vloer lag een lichte, bijna witte vloerbedekking. Verder stonden er twee grote don-